

Ur **Torp flickan**

[...]

Red mig en grav, o moder kär, min levnadsdag är liden;
Den man, som fick mitt hjärtas tro, har flytt med skam ur striden,
Har tänkt på mig, har tänkt på sig, har följt ert varningsord
Och svikit sina bröders hopp och sina fäders jord.

När skaran kom, och han ej kom, begrät jag nyss hans öde,
Jag trodde, att han låg som man på fältet bland de döde;
Jag sörjde, men min sorg var ljuv, den var ej bitter då,
Jag velat leva tusen år att honom sörja få.

O moder, jag har sökt bland lik till sista skymt av dagen,
Men ingen av de slagna bar de kära anletsdragen.
Nu vill jag icke dväljas mer på denna svekets ö,
Han fanns ej bland de döda här, och därför vill jag dö.